

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 535

DỤC VỌNG NHIỀU - CĂN NGUYÊN CỦA PHIỀN NÃO

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Sáu ngày 28/05/2021.

Vì sao con người không an vui? Vì sao tâm chúng ta không thanh tịnh? Bởi vì chúng ta có quá nhiều dục vọng. “**Dục vọng**” là sự ham muốn. Hòa thượng nói một đạo lý: **Đáng nhẽ chúng ta chỉ cần có cơm ăn vừa đủ no, quần áo mặc vừa đủ để bảo vệ sức khỏe, nhà ở đủ để che mưa che nắng là đủ rồi. Nhưng người ta còn đi truy cầu những thứ cần có, nên có, phải có, đáng có, đáng phải có.**

Người bệnh sắp chết không có mong muốn gì hơn là được sống. Người ở trong tù không có mong muốn gì hơn là được thoát khỏi nhà tù. Người đang nhức răng không có mong muốn gì hơn là khỏi đau răng.

Hòa thượng nói: “**Dục vọng là căn nguyên, là cội gốc của phiền não. Một ngày chúng ta tiêu hao 70% năng lượng vì phiền não**”. Hôm nào tâm trạng chúng ta cảm thấy buồn phiền thì thân thể chúng ta cảm thấy rất mệt vì đã tiêu hao quá nhiều năng lượng.

Vì sao các bậc chân tu ăn rất ít, họ có thể ngồi nhập định nửa tháng? Hòa thượng kể: “*Một vị Hòa thượng đang bắc nồi khoai lên để chờ khoai chín thì ăn. Ngài vừa bắc nồi khoai lên thì vào ngồi thiền định một chút. Qua mùa xuân, một số Phật tử đến thăm Ngài. Ngài vui mừng mời mọi người ăn khoai, khi mở nắp ra thì nồi khoai đã mốc đen*”.

Trong Kinh nói: “**Thích Ca Mâu Ni Phật mỗi ngày chỉ ăn một hạt mè**”. Lúc đầu Thầy không hiểu. Sau đó Thầy mới hiểu vì tâm của Ngài Thanh Tịnh, không tiêu hao năng lượng. Ngài Lý Bình Nam khi xưa một ngày chỉ ăn một chút cơm với một chiếc bánh bao. Chúng ta một ngày ăn 3 bữa, ăn rất nhiều vì quá nhiều dục vọng phiền não nhiều.

Hòa thượng nói: “**Dục vọng nhiều là căn nguyên của phiền não, là căn nguyên của tâm không thanh tịnh. Tất cả phiền não đều từ dục vọng mà sinh ra. Tâm tham nhiều thì sợ được sợ mất, sợ thành sợ bại, sợ tốt sợ xấu, sợ hơn sợ thua**”. Đạo lý này rất chuẩn xác, không có đàm huyền thuyết diệu. Chúng ta đều có thể thể hội.

Hòa thượng nói: “*Con người vì sao đoản mạng? Nguyên nhân chính ở chỗ này. Chúng ta xem thấy nhiều người tuổi tác rất cao, họ giữ gìn được sức khỏe thể trạng rất tốt. Chúng ta tử tử mà quán sát. Chúng ta đến thỉnh giáo họ để xem bí quyết của họ là gì. Không gì khác hơn, khẳng định là họ phiền não ít, dục vọng ít, vọng niệm ít. Dục vọng ít thì mới có thể giữ gìn, bảo vệ sức khỏe & thể chất của mình*”.

Hòa thượng nói: “*Khi tôi đi họp ở Liên hợp quốc, họ thấy tôi có thể trạng sức khỏe tốt. Họ hỏi tôi có bí quyết gì, có công phu gì? Tôi trả lời một câu đơn giản là: Tôi ăn chay, giữ tâm thanh tịnh*”. Họ nghi ngờ, có người không tin vì họ không làm cho nên không có thể hội như vậy. Họ tưởng rằng chúng ta không để lộ bí quyết gì đó. Chúng ta thực hiện thì bản thân chúng ta sẽ có sự thể hội. **Ăn chay, giữ tâm thanh tịnh tốt mọi mặt, đời sống giản dị, ít tốn kém.**

Nửa tháng nay, Thầy không phải mua gì hết. Các loại rau củ đều có sẵn trong vườn. Thứ nào nhiều thì Thầy ăn nhiều thứ đó. Các món ăn chỉ đơn giản như đậu kho, đậu luộc, đậu xào, đậu húp nhưng Thầy rất khỏe. Chúng ta ngồi trước Zoom thì thể hiện hết tất cả nội tâm của mình. Thầy nhìn qua màn hình thì cảm nhận được hết tâm cảnh của từng người: Người nào đang thất tình, người nào đang được yêu, người nào có nhiều dục vọng mong cầu, tất cả đều thể hiện hết trên mặt.

Tâm Thanh Tịnh là quan trọng nhất. Cụ Hứa Triết trải qua đời sống rất đơn thuần, mỗi ngày đều ăn rất ít. Có khi bữa tối của Cụ chỉ là một hộp sữa chua. Cụ sống khỏe mạnh đến hơn 100 tuổi. Cụ mất lúc khoảng 110 tuổi. Khi sống, Cụ rất khỏe mạnh và nhanh nhẹn. Cụ ăn chay và ăn rất ít nhưng làm việc nhiều.

Hòa thượng nói: “*Người thế gian truy cầu danh vọng lợi dưỡng, hưởng thụ năm dục sáu trần*”. Người thế gian rất xem trọng tên tuổi của mình, danh tiếng của mình. Những nghệ sĩ nổi tiếng vì danh vọng, vì đánh bóng tên tuổi của bản thân mà làm, cũng vì tên tuổi mà đánh mất, rồi lại cố gắng làm vì tên tuổi. Nơi nào có danh vọng lợi dưỡng thì nơi đó có đấu tranh, bởi vì ai ai cũng mong cầu. **Người học Phật chúng ta không truy cầu tên tuổi, danh vọng. Chúng ta nên xa lánh những nơi thị phi để giữ tâm Thanh Tịnh.**

Hòa thượng nói: “*Chúng ta là người học Phật mà tham pháp thì đó vẫn là dục vọng. Trên Kinh Kim Cang, Phật dạy: “Pháp còn nên xả, huống hồ phi pháp”. Phật nói nhiều pháp để phù hợp với những căn tánh khác nhau của nhiều chúng sanh. Chúng ta chỉ chọn lấy một pháp môn phù hợp với mình, chứ không cần phải chạy đi theo học nhiều pháp môn*”.

Có người tụng bốn loại Kinh khác nhau vào bốn mùa xuân, hạ, thu, đông, mỗi mùa tụng một loại Kinh. Phật không dạy chúng ta tụng Kinh theo từng mùa xuân, hạ, thu, đông như vậy. Trong “*Tứ Y Pháp*”, Phật dạy: “*Y liễu nghĩa, bất y bất liễu nghĩa*”. **Phật pháp không phải để nghiên cứu hoặc đàm huyền thuyết diệu mà học Phật phải thực hành ngay trong đời sống, ngay trong khởi tâm động niệm của mình.**

Hòa thượng nói: ***“Chúng ta học Phật cũng không nên tham cầu quá nhiều pháp, không nên nghiên cứu nhiều Phật pháp. Nghiên cứu nhiều thì nhiều phân biệt chấp trước. Chúng ta chỉ chuyên tâm một pháp thì mới có tâm Thanh Tịnh”***.

Hòa thượng cả đời đã giảng nhiều loại Kinh, giảng cả *“Kinh Thiên Chúa giáo”* nhưng Ngài chỉ chọn một pháp môn để chính mình tu tập, đó là pháp môn Tịnh Độ. Có người hỏi: *“Ngài giảng “Kinh Kim Cang” không phải là xen tạp hay sao?”*. Hòa thượng trả lời: *“Tôi dùng “Kinh Vô Lượng Thọ” để chú giải cho “Kinh Kim Cang”. Vì họ chỉ muốn nghe “Kinh Kim Cang” cho nên tôi giảng “Kinh Kim Cang” cho họ nghe”*.

Thầy chỉ nghe một pháp, chỉ nghe lời Hòa thượng cho nên tâm vắng lặng. Thầy thậm chí còn quên bài hồi hướng vì không thường xuyên đọc. Thầy chỉ thường niệm A Di Đà Phật. Hòa thượng nói: ***“Từ lúc tôi đi giảng pháp cho đến bây giờ, tôi chưa từng bị chướng ngại. Tùy tâm sở dụng”***. Người ra tưởng rằng người không chướng ngại phải là người quán thông tất cả, cái gì cũng biết. Người ta không biết rằng: ***“Một Kinh thông, tất cả đều thông”***. Mỗi chúng ta đều có ***“trí tuệ vô sư”***, mỗi chúng ta đều có trí tuệ không cần Thầy. Khi chúng ta khai mở được trí tuệ thì một pháp thông, tất cả đều thông. Tâm thanh tịnh sinh trí tuệ. Phật từ tâm thanh tịnh mà lưu xuất các pháp. Chúng ta quay về với tâm Thanh Tịnh thì sinh trí tuệ.

Mười mấy năm nay, Thầy không có một chút ưu tư suy nghĩ đắn đo xem nên tu pháp gì. Mấy ngày nay Thầy cảm thấy hơi gợn nhớ đến những người chạy theo pháp Nguyên Thủy. Mấy ngày nay họ bị phanh phui, thị phi nhiều việc. *“Đài thần tượng”* của họ đã bị phanh phui, thị phi, sụp đổ thì họ không có chỗ nương về. Họ rất khổ tâm, rất đáng thương, phiền não trùng trùng.

Chúng ta quá mong cầu thì sẽ có quá nhiều phiền não. Chúng ta một đời chỉ chuyên tu một pháp thì mới có thành tựu. Nhiều người chia sẻ với Thầy về các pháp môn có sự màu nhiệm, vi diệu, cảm ứng mạnh mẽ nhưng Thầy không động tâm. ***“Vô công hưởng lộc là họa”***. Làm gì có pháp môn không dày công khổ cực mà dễ dàng thành tựu! Chúng ta cạo đầu rớt da, ăn chay rớt ruột, cố giữ tâm thanh tịnh mà còn chưa đạt được thành tựu, tâm vẫn phiền não vọng động. Nhiều người chạy Đông chạy Tây, tham cầu theo các pháp môn, giờ đây mất luôn cả niềm tin với Phật pháp.

Hòa thượng nói: ***“Ta chỉ chọn một pháp để chuyên tu, chuyên hoằng. Năm xưa khi Thế Tôn còn tại thế, hàng ngày ba y một bát, trải qua đời sống đơn giản nên tâm của Ngài thanh tịnh. Cảnh giới của Phật là Thanh tịnh, Bình đẳng, Chánh giác. Thành tựu của Phật là dục vọng của chúng ta ngày một ít đi. Dục vọng của Ngài mỗi năm một ít đi, thanh tịnh mỗi năm một nhiều hơn. Tâm Bình đẳng, tâm Giác ngộ của Ngài mỗi năm một cao hơn. Đó là thành tựu của nhà Phật. Người tu hành có thành tựu là nhờ họ xa lìa danh vọng lợi dưỡng. Họ tìm về nơi Thanh Tịnh.”***

Làm người ở trần gian này có biết bao mối quan hệ ràng buộc, khiến phiền não nhiều vô kể. Điều quan trọng là chúng ta phải đối trị được với phiền não, tiêu hóa nhanh nhất những phiền não đến từ bên ngoài và phiền não nội

tâm. Đó mới là thành tựu trong tu học. Chúng ta không khéo thì trở thành oan gia của nhà Phật. Chúng ta nghĩ rằng mình làm được nhiều việc lợi lạc cho chúng sanh, mà không biết rằng mình đang làm phiền não chúng sanh. Chúng ta tưởng rằng mình giúp họ siêu thoát, đưa họ về cảnh giới an lành mà không biết không có ai được siêu thoát, chúng ta chỉ làm cho dễ coi. Chúng ta phần nhiều làm cho dễ coi, tinh tướng chứ không tinh tấn. Tưởng chừng chúng ta làm rất thành ý, nhưng có thành ý mà không có chánh tâm, thành ý cho bá đồ tự tư tự lợi, thỏa mãn cái ta, tham sân si mạn của bản thân. Chúng ta học Phật thì phải được Phật khen, chứ không phải thấy ma khen rồi chấp vào đó.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!